

anden Side er det imidlertid ligesaa principstridigt at stryge Fængselsstraf paa Vand og Brød som arbitrær Straffemiddel. Det er nemlig en afgjort Sag, som man ikke kan udgaa at blive opmærksom paa, naar man gjennemblader denne Straffelov, at der i den findes en Række Tilfælde, hvor der ligesom gives Anvisning paa Vand- og Brødstraffen, og der er heller ikke den fjerneste Anledning til at udelukke dens Anvendelse arbitrært, naar Sagen iøvrigt ligger fuldstændig klart for. Jeg skal i saa Henseende henpege paa § 174 om Skildvagter og andre Posthavende, der egenmægtig forlade deres Post, sove paa den, eller paa samme ere saa beskjenkede, at de ikke kunne iagttage deres Pligter. Det er Forseelser af den Beskaffenhed, at de ganske normalt vilde blive straffede med Vand- og Brødstraf; men dernæst er det Forseelser, der ere saa libet sammensatte og saa lette at bedømme, at der ikke er den fjerneste Grund til ikke at overlade Fastsættelsen af Straffen for dem til arbitrær Kjendelse. Man har antydet i Betænkningen, at man fandt det urigtigt, at Vand- og Brødstraf skulde kunne anvendes arbitrært uden foregaaende Proces og uden Dom, „fordi Betyggelsen imod Vilkaarlighed her alene maa søges i den paagjældende Befalingsmands Person.“ Denne Passus i Betænkningen er saa urigtig, som den vel kan være. For det Første paalægges arbitrær Straf vel altid uden Dom, men den paalægges ikke altid uden Proces. Saa snart der ikke er den mest fuldstændige Indrømmelse af, hvad der er passeret, saa holdes der Forhør for at oplyse Sagen, inden der idømmes arbitrær Straf, og det er dog det, jeg mener, man forstaar ved „Proces“, ialtsald kjende vi i Militæretaten ikke nogen anden Proces. Det er lige saa urigtigt, naar der siges, at Betyggelsen mod Vilkaarlighed og Uret ligeoverfor den arbitrære Afgjørelse alene maa søges i den paagjældende Befalingsmands Personlighed. Tværtimod, her er Sørgel for, og det er i den nye § 200, hvad Mindretallet ikke kan være uvidende om, at der er en saa stor Betyggelse, som forlanges kan, imod Misbrug og Vilkaarlighed, og det Slags Betyggelse, som er uafhængig af Befalingsmands Personlighed. Det er nemlig tilladt den Paagjældende, hvis han ikke finder, at den Straf, han er idømt, er fuldstændig fortjent, at sige, at han ikke vil modtage denne Straf, men ønsker sit Forhold undersøgt ved Forhør og paadømt ved Krigsret, og for at der ikke kan siges Noget om, at man gjør ham det vanskeligt, eller truer ham med Ulemper, hvis han skulde vise sig at iage feil i saa Henseende, have vi strøget en Passus, som gjælder for Liden, den nemlig, at naar Noget afflaar den arbitrære Straf, og Retten saa derefter finder, at Straffen har været fortjent, skal den alene af den Grund skarpe Straffen. Bestemmelsen herom er udgaaet i § 200, og der er altsaa ikke lagt den Paagjældende, som ønsker

sit Forhold paadømt ved Krigsret, noget Galmstraa i Beien for at faae dette gjort. Jeg tror, at jeg herved har berørt i alt Væsentligt de Punkter, hvorom der for Liden er Anledning for mig til at udtale mig. De to andre Vndringsforslag, som ere stillede af Mindretallet, nemlig det under Nr. 1 og det under Nr. 18, skal jeg ikke udtale mig om af den Grund, at jeg ikke rigtig forstaar dem. De synes, saavidt jeg kan se, alene at være Redaktioner, men Redaktioner af den Slags, at de ikke forbedre Forslaget. Jeg er dog kommen noget i Tvivl, om der ikke skulde ligge noget Mere deri efter de Udtalelser, vi hørte af det ærede Medlem for Præstø Amts, Ste Valgfreds. Jeg fik imidlertid ikke rigtig fat paa, hvad det Særlige skulde være, og jeg skal derfor ikke udtale mig nærmere derom.

Marineministeren (Ravn): Jeg har kun saa Ord at sige. Det vil jo erindres, at ved 1ste Behandling af denne Sag udtalte jeg paa min Kollegas og egne Begne, at vi nærmest maatte modsætte os dens videre Fremme, da vi selv havde et Lovforslag under Udarbejdelse i Ministerierne. Efter at dette var foregaaet, kom jeg imidlertid til den Erkjendelse, at jeg ikke kunde ønske at dele et Udkast til en Straffelov i 2 eller 3 Dele, saaledes, at der kom en særlig Straffelov for Søkrigstjenesten. Endvidere kom Krigsministeren og jeg til den Erkjendelse, at det Straffelovsforslag, som vi havde under Udarbejdelse, neppe vilde komme til at hvile paa noget væsentlig andet Grundlag end de tidligere. Da der nu derfor kom en Betænkning fra det nedsatte Udvalg, var der jo i og for sig ikke Noget til Hinder for, at vi kunde gaa ind paa en Behandling af Lovforslaget, naar det i og for sig var brugeligt, idet Grundlaget for det private Lovforslag jo i Virkeligheden var det tidligere Regjeringsforslag. Vi havde derfor kun nærmest at se hen til Beskaffenheden af de Vndringsforslag, der vare blevne stillede, og der maatte vi jo erkjende, at Lovforslaget ved dem i en betydelig Grad vilde forbedres, og ialtsald stærkt nærme sig til, hvad vi kunde ønske. Med Hensyn til disse Vndringsforslag skal jeg bemærke, at jeg der sigter især til Nr. 3, hvorefter Arrest i Beien indføres som en ordinær Straf saavel ved Hæren som ved Flaaden, og til Vndringsforslaget under Nr. 13, der angaar Pligten til at vise Orbødighed mod sin Overmand, hvad enten denne er i Uniform eller ikke. Dette Vndringsforslag maa jo erkjendes at være en uafviselig Nødvendighed, hvis man overhoved skulde kunne gaa ind paa en Straffelov for Militæretaterne. Jeg siger altsaa, at, efter at have gjort os bekendte med disse Vndringsforslag, som min Kollega og jeg til den Erkjendelse, at der ikke vilde være nogen Grund fra vor Side til at lægge nogen Hindring i Beien for den videre Behandling af Lovforslaget; men paa den anden Side